



Nyårsdagen 2019 Ingemar Andersson (LFS)

Kristi omskärelse – Namnet Jesus. Bön i Jesu namn.

Tekster: Salme 40:2-9, 1 Mos 17:1-14, Tit 2:4-7, Luk 2:21, II Joh 14:13-14

"Herre, du har varit vår tillflykt från släkte till släkte. Innan bergen blev till och du skapade jorden och världen, ja, från evighet till evighet är du, Gud. Du låter människorna vända åter till stoft, du säger: "Vänd åter, ni människors barn!" Ty tusen år är i dina ögon som den dag som förgick i går, de är som en nattväkt." Ps. 90:1-4. "För länge sedan lade du jordens grund, himlarna är dina händers verk. De skall gå under, men du förblir. De skall alla nötas ut som en klädnad, du skall förvandla dem som man byter kläder, och de försvinner. Men du är densamme och dina år har inget slut." (Ps. 102:26-28). "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet." (Hebr. 13:8).

Gud är evig, oföränderlig. "Du är densamme." Allt annat är underkastat förvandling. Himmel och jord skall nötas ut som en klädnad, Gud förblir densamme. Människoslakten uppkommer, lever, dör, och nya slakten träder fram. Seder och bruk kommer och går – Herren förblir den han i alla tider varit. Han är av evighet. Människors meningar växlar, utvecklas, förändras i tid och rum. Gud förblir densamme i egenskaper, tankar, uppfattningar. Han förblir sig lik hur tid, rum och åldrar växlar hos oss. *Du är densamme och dina år har inget slut.*

Det är ju egentligen inte relevant att tala om tider och år när det gäller Gud, men Skriften tar en bild ur vår verklighet, för att tala om Guds evighet. Vi står under tiden, Gud utanför den.

Ty tusen år är i dina ögon som den dag som förgick i går, de är som en nattväkt. Hos honom finns inga år, ingen tid, men Skriften använder ett av våra tidsmått för att säga oss något om det som egentligen ligger utanför vår fattningsförmåga.

Inför evigheten

Vi har passerat ett årsskifte, en milstolpe på vägen mot evigheten. Gud är från evighet till evighet. Vår evighet har en början – *"Dina ögon såg mig när jag ännu var ett outvecklat foster. Alla mina dagar blev skrivna i din bok, de var bestämda innan någon av dem hade kommit"*, bekänner psalmisten i Ps. 139:16. Men människan är en evighetsvarelse. Gud har själv inlagt evigheten i människans själ, säger Bibeln. Livet på jorden har ett slut: *"Du låter människorna vända åter till stoft, du säger: "Vänd åter, ni människors barn!"* Men människans tillvaro fortsätter. Den har intet slut.

Hur viktig blir inte då frågan om var jag skall tillbringa evigheten! Då vi har nått dit där ingen tid mer är har evigheten inträtt, och där sker ingen förändring. Det blir en evighet i utesäglig glädje, lycka, salighet i härlighetens himmel – eller en obeskrivlig vända i en evig förtappelse.

"Se, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag." "I dag, om du hör Herrens röst, så förhärda inte ditt hjärta!"

I Jesu namn

Det nya året inleds i Jesu namn. Att Guds Son skulle bära detta namn var bestämt i förväg. I evangelietexten läste vi, att han, åtta dagar gammal i samband med omskärelsen, fick *"det namn som ängeln hade gett honom innan han blev avlad i sin mors liv"*. Och när det blev uppenbart för Josef att hans trolovade Maria väntade barn, *"innan de hade kommit tillsammans"*, som Bibeln uttrycker det, var det också en ängel som kom till Josef med bud om att Maria var havande genom den helige Ande, att hon skulle bli mor till Guds Son och att Josef skulle ge honom namnet Jesus.

Nu är det ju så att änglarna inte ger sig ut på några självvalda uppdrag. Än mindre ger de Guds Son det namn han skulle bära. Änglarna utträttar Guds befallningar, så snart de hör ljudet av hans befallningar, läser vi i 103:e psalmen. Och i Hebr. 1:14 står det att änglarna är andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen.

När änglarna kom med budet om att Guds Son skulle bära namnet Jesus, var det alltså ett Guds beslut de kungjorde. De var utsända av Gud och det är alltså Gud som har gett honom namnet Jesus. Och namnets betydelse och innebörd förkunnade ängeln för Josef: *"Du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder."* På hebreiska är namnet "Jeschua" (Josua) som betyder "Herrens frälsning".

Två personer i GT har burit det namnet: Josua, som tog vid efter Mose, förde folket ur öknen, över Jordan, in i Löftets land. Översteprästen Josua, som ledde de frigjorda fångarna från fångenskapen i Babel till Kanaans land.

Här besannas orden om förhållandet mellan GT och NT: ”Nya testamentet ligger fördolt i det Gamla, och Gamla testamentet är uppenbart i det Nya.” Det är inte svårt att se vem förebilderna i GT predikar om. Det var inte Mose, lagens representant, som skulle föra folket in i Kanaan. Det skulle han som bar namnet ”Herren frälsar” göra, Josua. Och till översteprästen Josua, som förde de befriade fångarna till Kanaan, ger Herren ett tecken. Han säger: *”Se, jag skall låta min tjänare Telningen komma...och jag skall utplåna detta lands missgärning på en enda dag.”* (Sak. 3). Så förkunnar Gud genom historien vad som var meningen och avsikten med att Guds Son blev människa. Han har blivit vår Frälsare, som har frälst oss från våra synder. Han har på korset utplånat missgärningarna och vunnit rättfärdighet och salighet för alla syndare. Detta är Jesus-namnets innehåll, och i det namnet har vi nu fått börja ett nytt år. *Se, Jesus är ett tröstrikt namn/ Och i all nöd vår säkra hamn./ Igenom Jesus får vi nåd/ Och finner på det bästa råd.*

Bön i Jesu namn.

I dagens predikotext ger oss Jesus ett sådant ”bästa råd”: *”Och vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra, för att Fadern skall bli förhärligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det.”*

Rom. 3: *”Gud har ställt fram Jesus som ett försoningsmedel (nådstol), att tas emot genom tron.”*

1 Kor. 3: *”En annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus.”* Detta är för den naturliga människan något mycket svårlärt. Att låta det bero endast på Jesus, att grunda vissheten om frälsning och salighet endast på hans förtjänst, och utesluta allt eget, går inte ihop med vår natur. Men då man förkastar ”Jesus allena” måste man se sig om efter en annan och som man tycker bättre salighetsgrund.

På så vis har också bönen förvandlats från en evangelisk fullmakt med ofattbara förmåner till en gärning som ersätter Jesu frälsaregärning, eller till att i vart fall komplettera och bättra på den. Från Jesu tid vet vi ju hur fariseerna stod i gathörnen och bad för att bli sedda av människorna, och hur de trodde att de skulle bli bönhörda för de många ordens skull.

Och den som tillhör romersk-katolska kyrkan och som i biktstolen bekänner sina synder, kan som försoningsmedel bli ålagd att bedja ett visst antal Pater Noster eller Ave Maria för att sona sina förmyndelser. Man har ersatt den nådstol Gud har ställt fram med egentillverkade försoningsmedel... Men så har du min kristne åhörare förstås aldrig tänkt när det gäller frälsningsgrunden. Eller har du måne i stunder av ovisshet och anfäktning tänkt: ”Om jag bara vore en bättre bedjare, om jag bara kunde be mer varmt och andäktigt, om jag både flitigare, av hela mitt hjärta osv... - då skulle jag mycket hellre våga tro att jag är ett Guds barn.”

Jo, sådana tankar är inte främmande för en kristen, men då vill man göra bönen till salighetsgrund och då förlorar man såväl trösten i Kristus som bönens välsignelse. Rätt beder den sångare som beder: *Blott på din förtjänst jag kommer/Och din nåd begär,/Hela mitt beklämda hjärta,/Fräls mig som jag är.*

Stora löften.

”Och vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra, för att Fadern skall bli förhärligad i Sonen. Om ni ber om något i mitt namn, skall jag göra det.” Längre fram säger Jesus: *”Den dagen kommer ni inte att fråga mig om något. Amen, amen säger jag er: Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. Hittills har ni inte bätt om något i mitt namn. Bed och ni skall få, för att er glädje skall vara fullkomlig.”* (Joh. 16:23-24).

Jesus tillerkänner sina lärjungar all sin förtjänst och värdighet. Gud skall ta deras bön som en bön från Jesu egen mun. Jesus kunde till sin himmelske Fader säga: ”Jag vet att du alltid hör mig.” Och denna verklighet gör han i dagens text de sina delaktiga av.

Därav vet vi att på en bön i Jesu namn följer bönhörelse. Så sker, säger Jesus, ”för att Fadern skall bli förhärligad i Sonen”. Att be i Jesu namn det är att be på hans förtjänst och värdighet.

Då får Jesus sitt rätta namn – Frälsaren. Då upphöjes och äras Gud för frälsningsverket i Kristus Jesus, det ämne som lovsången i evighet skall handla om.

Vad ni än ber om i mitt namn, det skall jag göra... Vad skall jag då tänka när bönhörelsen tycks utebli? Jag har bätt och bätt, men ser inget svar. Först: Himmels och jordens klockor går inte lika. ”Jag bönhör dig i rätt tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag”, lovar Herren i 2 Kor. 6. Herren hör bön, och han bönhör alltid i rätt tid. Den tiden är, oavsett hur vi upplever det, den välbehagliga tiden.

Och Herren har aldrig kommit försent. Aldrig har hans hand varit för kort så att han inte kunnat hjälpa. *Se, Herrens hand är inte för kort, så att han ej kan frälsa, hans öra är inte tillslutet, så att han ej kan höra,* säger Jesaja, 59:1.

Vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra, för att Fadern skall bli förhärligad i Sonen. Luther säger om sådant som gått en emot: "Kanske du någon gång med allvar bedit: Ske din vilja." "Ja", säger du, "många gånger." "Så skall man inte be om man vill ha allt efter egen vilja."

Jesus har gett oss bönen Fader Vår. Det är mönsterbönen som innehåller allt. Själv bad han i Getsemane till sin himmelske Fader: "Ske inte min vilja, utan din." Och så har han också lärt oss bedja. Dessutom, eftersom vi inte ens vet att bedja som vi bör, manar Anden själv gott för oss med ousägliga suckar. Ja, än mer, vi har en som för vår talan inför Fadern, en förebedjare, nämligen Jesus Kristus, som är rättfärdig, 1 Joh. 2:1.

Så kommer jag, min Gud, /I Jesu namn rätt glader/Och säger i fast tro:/Jag är ditt barn, min Fader!/Jag beder, tror och vet, att du min bön upptar;/Du vill, du kan, du gör,/Vad du mig lovat har. Amen.